

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
N. JÄÄSKINEN
fremsat den 12. december 2012¹

Sagerne C-201/11 P, C-204/11 P og C-205/11 P

**Union of European Football Associations (UEFA),
Fédération internationale de Football Association (FIFA)
mod**

Europa-Kommissionen

»Appel — tv-spredningsvirksomhed — fjernsyn uden grænser — artikel 3a i direktiv 89/552/EØF — direktiv 97/36/EF — foranstaltninger truffet af en medlemsstat vedrørende begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse, der ikke kan omfattes af eneret til tv-transmission — Kommissionens afgørelse, hvori foranstaltningerne erklæres forenelige med EU-retten — Kommissionens kontrolbeføjelse — UEFA's europamesterskab i fodbold — FIFA's verdensmesterskab i fodbold — ejendomsret«

1. Disse appeller vedrører tvister hovedsagelig angående omfanget af den kontrol, der påhviler Europa-Kommissionen med hensyn til listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse for en medlemsstat (herefter »den nationale liste«), som hver enkelt medlemsstat kan udarbejde i medfør af artikel 3a, stk. 1, i direktiv 89/552/EØF².

2. Formålet med at opføre en begivenhed på den nationale liste er at sikre, at en bred offentlighed har mulighed for at følge disse begivenheder via direkte eller tidsforskuet transmission på gratis fjernsyn. Inden for en periode på tre måneder fra en medlemsstats underretning kontrollerer Kommissionen, at den nationale liste er forenelig med EU-retten, og meddeler den til de øvrige medlemsstater for at sikre gensidig anerkendelse.

3. I sag C-201/11 P har Union of European Football Associations (»UEFA«) nedlagt påstand om ophævelse af Rettens dom af 17. februar 2011, UEFA mod Kommissionen³, hvorved Retten stadfæstede gyldigheden af afgørelse 2007/730/EF⁴, hvori Kommissionen godkendte opførelsen af hele slutrunden i europamesterskabet (UEFA) i fodbold (herefter »EM-slutrunden«) på Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands nationale liste.

1 — Originalsprog: fransk.

2 — Rådets direktiv af 3.10.1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed, EFT L 298, s. 23, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30.6.1997 (herefter »direktiv 89/552 som ændret«).

3 — Sag T-55/08, Sml. II, s. 271.

4 — Kommissionens afgørelse af 16.10.2007 om foreneligheden med fællesskabsretten af de foranstaltninger, som Det Forenede Kongerige har truffet i henhold til artikel 3a, stk. 1, i direktiv 89/552 (EUT L 295, s. 12).

4. I sag C-204/11 P har Fédération internationale de Football Association (»FIFA«) nedlagt påstand om ophævelse af Rettens dom af 17. februar 2011, FIFA mod Kommissionen⁵, hvorved Retten stadfæstede gyldigheden af afgørelse 2007/479/EF⁶, hvori Kommissionen godkendte opførelsen af samtlige FIFA's verdensmesterskabskampe i fodbold på Kongeriget Belgiens nationale liste.

5. I sag C-205/11 P har FIFA nedlagt påstand om ophævelse af Rettens dom af 17. februar 2011, FIFA mod Kommissionen⁷, hvorved Retten stadfæstede gyldigheden af afgørelse 2007/730, hvori Kommissionen godkendte opførelsen af samtlige verdensmesterskabskampe på Det Forenede Kongeriges nationale liste.

6. Appellanterne har kritiseret Retten for at have begået flere retlige fejl, men de anbringender, der er fremsat for Domstolen, omfatter principalt to juridiske spørgsmål, som fortjener en mere dybtgående undersøgelse. Dels skal problematikken vedrørende fortolkningen af artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret undersøges. Dels kræver de foreliggende appeller en analyse af karakteren af retsstillingen for en organisator af sportsbegivenheder i forhold til Unionens grundlæggende rettigheder.

7. Endelig skal det understreges, at de nationale lister som omhandlet i artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret udgør handlinger, der vedrører store kulturelle og sportslige begivenheder, hvis rækkevidde langt overskrider fænomenet fodbold. Efter medlemsstaternes valg er i Belgien bl.a. opført finalen i Dronning Elisabeth-konkurrencen i musik og det belgiske mesterskab i landevejscykling, og i Det Forenede Kongerige verdensmesterskabet i cricket og tennisfinalerne fra Wimbledon. I forbindelse med efterprøvelsen af de nationale lister, set under ét, må begrundelsen for Kommissionens afgørelser undersøges samlet for ikke at føre til en kunstig opdeling af de pågældende handlinger⁸.

I – Retsforskrifter

8. 18. betragtning til direktiv 97/36/EF⁹ har følgende ordlyd:

»[...] det er af afgørende betydning, at medlemsstaterne er i stand til at træffe foranstaltninger til at beskytte retten til information og sikre borgerne bred adgang til tv-dækning af begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse – nationale eller ikke-nationale – såsom De Olympiske Lege og Europa- og Verdensmesterskaberne i fodbold; med henblik herpå har medlemsstaterne ret til i overensstemmelse med fællesskabsretten at fastsætte nærmere bestemmelser for, hvorledes tv-spredningsforetagender under deres jurisdiktion kan udøve deres eneret til at dække sådanne begivenheder«.

9. Artikel 3a, stk. 1 og 2, i direktiv 89/552 som ændret bestemmer:

»1. Enhver medlemsstat kan træffe foranstaltninger i overensstemmelse med fællesskabsretten for at sikre, at et tv-spredningsforetagende under dens jurisdiktion ikke udnytter sin eneret til at udsende begivenheder, der af den pågældende medlemsstat anses for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i den pågældende medlemsstat forhindres i at kunne følge sådanne begivenheder via direkte eller tidsforskudt transmission på gratis

5 — Sag T-385/07, Sml. II, s. 205.

6 — Kommissionens afgørelse af 25.7.2007 om foreneligheden med fællesskabsretten af de foranstaltninger, som Belgien har truffet i henhold til artikel 3a, stk. 1, i direktiv 89/552 (EUT L 180, s. 24)

7 — Sag T-68/08, Sml. II, s. 349.

8 — Jeg bemærker i den forbindelse, at Belgiens konsoliderede liste indeholder over 20 begivenheder og Det Forenede Kongeriges liste 19 begivenheder. Idet jeg samtidig anerkender de nævnte listers fakultative karakter, bemærker jeg, at hvis det antoges, at hver af de nationale lister omfatter en snes begivenheder, ville Kommissionen skulle anvende store administrative ressourcer for at kunne foretage en dybtgående undersøgelse af indholdet i og begrundelsen for alle medlemsstaternes nationale lister.

9 — Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 30.6.1997 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv- spredningsvirksomhed (EFT L 202, s. 60, herefter »direktiv 97/36«).

fjernsyn. Træffer en medlemsstat sådanne foranstaltninger, udarbejder den en liste over begivenheder – nationale eller ikke-nationale – som den anser for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse. Dette skal ske på en klar og gennemsigelig måde og i tilstrækkelig god tid til at sikre efterlevelse i praksis. Den pågældende medlemsstat beslutter i den forbindelse ligeledes, om disse begivenheder helt eller delvis skal kunne transmitteres direkte eller – hvor det i offentlighedens interesse af objektive grunde er nødvendigt eller hensigtsmæssigt – helt eller delvis skal kunne transmitteres tidsforskudt.

2. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen om alle foranstaltninger, som træffes i medfør af stk. 1. Kommissionen kontrollerer inden for en periode på tre måneder fra underretningen, at sådanne foranstaltninger er forenelige med fællesskabsretten, og meddeler dem til de øvrige medlemsstater. Den anmoder om en udtalelse fra det udvalg, der er nedsat i medfør af artikel 23a. Den offentliggør straks de trufne foranstaltninger i De Europæiske Fællesskabers Tidende og offentliggør mindst en gang om året den konsoliderede liste over de foranstaltninger, der er truffet af medlemsstaterne. [...]«

II – Retsforhandlingerne for Retten, de appellerede domme og retsforhandlingerne ved Domstolen

10. Ved dommen i sagen UEFA mod Kommissionen (sag T-55/08) forkastede Retten alle de af UEFA fremførte anbringender mod den anfægtede afgørelse 2007/730. Ved de appellerede domme i sagen FIFA mod Kommissionen (sagerne T-385/07 og T-68/08) forkastede Retten alle de af FIFA fremførte anbringender mod de anfægtede afgørelser 2007/479 og 2007/730.

11. Ved appelskrift i sag C-201/11 P, indleveret til Domstolens Justitskontor den 27. april 2011, har UEFA nedlagt påstand om, at dommen i sagen UEFA mod Kommissionen ophæves, den anfægtede afgørelse nr. 2007/730 annulleres delvis, og Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger. Ved appelskrifter i sagerne C-204/11 P og C-205/11 P, indleveret til Domstolens Justitskontor den 28. april 2012, har FIFA nedlagt påstand om, at dommene i sagen FIFA mod Kommissionen (sagerne T-385/07 og T-68/08) stadfæstes med hensyn til formaliteten, at de nævnte domme ophæves, for så vidt som de godkender opførelsen af »non prime«-kampe i FIFA-verdensmesterskaberne på Kongeriget Belgiens nationale liste og opførelsen af »non prime«-kampe i FIFA-verdensmesterskaberne på Det Forenede Kongeriges nationale liste, samt at Domstolen afsiger endelig dom i medfør af artikel 61 i statuten for Den Europæiske Domstol, og at Kommissionen tilpligtes at betale FIFA's omkostninger i forbindelse med sagen i første instans og de foreliggende appeller.

12. UEFA, FIFA, Kommissionen, Det Forenede Kongeriges regering og den belgiske regering har indgivet skriftlige indlæg og deltaget i retsmødet den 13. september 2012.

III – Samlede bemærkninger vedrørende de tre appeller

13. Det vigtigste juridiske spørgsmål, der opstår i disse sager for Domstolen, vedrører udformningen af den kontrolbeføjelse, der er tillagt Kommissionen i medfør af artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret, hvilken udformning følger af en skønsbeføjelsesmodel på flere planer i en EU-retlig beslutningsproces. Et andet tværgående spørgsmål, der gælder for alle tre appeller, vedrører den påståede krænkelse af ejendomsretten. Jeg søger at afklare disse aspekter på dette tidlige tidspunkt for efterfølgende at kunne undersøge de resterende anbringender i de tre appeller.

A – Karakteren af Kommissionens kontrol i medfør af artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret og fortolkningen af denne bestemmelses rækkevidde

14. Indledningsvis minder jeg om, at et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for enhver medlemsstat, det er rettet til, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen. Hvad angår direktiv 89/552's formål erindrer jeg om, at dets hovedformål er at sikre fri udveksling af fjernsynsudsendelser¹⁰. Direktiv 89/552 som ændret indeholder ikke en fuldstændig harmonisering af reglerne vedrørende de omfattede områder, men fastsætter mindsteregler for alle udsendelser fra Unionen bestemt til modtagelse inden for denne¹¹.

15. Endvidere bemærkes, at direktiv 89/552 som ændret er baseret på princippet om sendestatens kontrolfunktion med hensyn til fjernsynsprogrammer, der transmitteres af denne¹². I denne forbindelse udgør artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret en særlig bestemmelse, der giver medlemsstaterne beføjelse til at udarbejde nationale lister og i forbindelse med transmission på tværs af grænserne indebærer en kontrol af, at tv-spredningsforetagender under deres jurisdiktion respekterer adgangen for en anden medlemsstats offentlighed til transmission af begivenheder, der anses for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse i den pågældende anden medlemsstat.

16. I henhold til 18. betragtning til direktiv 97/36 har medlemsstaterne med henblik på beskyttelsen af retten til information og sikring af borgernes brede adgang til tv-dækning af begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse beføjelse til at fastsætte nærmere bestemmelser for, hvorledes eneretten til dækning af sådanne begivenheder kan udøves.

17. I den foreliggende sag følger det klart af artikel 3a, stk. 1, i direktiv 89/552 som ændret, at medlemsstaten er enekompetent til at udarbejde en national liste med henblik på at sikre dækning af de nævnte begivenheder på gratis fjernsyn, hvorved det forudsættes, at Kommissionen underrettes om listen. Den nævnte bestemmelse regulerer således Kommissionens og medlemsstaternes respektive roller inden for rammerne af proceduren til vedtagelse af de nationale lister, dvs. spørgsmålet om fordelingen af beføjelser mellem dem.

18. I henhold til direktiv 89/552 som ændret har medlemsstaterne et vist råderum med henblik på at vælge de foranstaltninger, som de anser for de bedst egnede til i forbindelse med særlige nationale kulturelle og sociale forhold at nå det af direktivet foreskrevne resultat. Artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret tillægger navnlig de nationale myndigheder en skønsbeføjelse med hensyn til fastlæggelsen af den nationale liste, for så vidt som denne beføjelse udøves i overensstemmelse med det ovennævnte formål med direktiv 89/552 som ændret, på betingelser der opfylder de fastlagte processuelle krav. Direktiv 89/552 som ændret anfører ligeledes i 21. betragtning¹³ visse kriterier, der skal tages i betragtning for at anse en begivenhed for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse med henblik på opførelse på den nationale liste. Det drejer sig imidlertid snarere om kriterier af aksiologisk karakter, som afspejler de særlige egenskaber ved traditioner og behov hos befolkningen i den pågældende medlemsstat.

10 — Som Domstolen har fastslået i dom af 9.2.1995, sag C-412/93, Leclerc-Siplec, Sml. I, s. 179, præmis 28, og af 9.7.1997, forenede sager C-34/95 - C-36/95, De Agostini og TV-Shop, Sml. I, s. 3843, præmis 3, er hovedformålet med direktiv 89/552, som er udstedt med hjemmel i EF-traktatens artikel 57, stk. 2 (efter ændring nu artikel 47, stk. 2, EF), og EF-traktatens artikel 66 (nu artikel 55 EF), at sikre fri udveksling af fjernsynsudsendelser.

11 — Jf. dom af 5.3.2009, sag C-222/07, UTECA, Sml. I, s. 1407, præmis 19 og den deri nævnte retspraksis, og af 22.9.2011, forenede sager C-244/10 og C-245/10, Mesopotamia Broadcast, Sml. I, s. 8777, præmis 34.

12 — Mesopotamia Broadcast-dommen, præmis 35.

13 — »Begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse som defineret i dette direktiv bør opfylde visse kriterier, idet de skal være begivenheder i særklasse, som er af interesse for offentligheden i Den Europæiske Union eller i en bestemt medlemsstat, og tilrettelægges forud af en organisator, der juridisk har ret til at sælge de rettigheder, der er knyttet til begivenheden.«

19. Det følger efter min mening heraf, at den kontrol, som Kommissionen er bemyndiget til at foretage af udøvelsen af en medlemsstats skønsbeføjelse i forbindelse med fastlæggelsen af de nationale lister, er begrænset til søgning efter en åbenbar skønsmæssig fejl. Kommissionen skal følgelig især kontrollere proceduren for udarbejdelse af nationale lister i forhold til kriterierne om klarhed og gennemsigtighed. Kommissionen skal endvidere sikre, at de nationale lister ikke indeholder en afvigelse fra de grundlæggende frihedsrettigheder, der er mere omfattende end den, der er godkendt af EU-lovgiver ved vedtagelsen af artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret. Kommissionen skal ligeledes kontrollere de nationale lister ud fra synspunktet om de almindelige grundsætninger, såsom forbuddet mod forskelsbehandling på grund af nationalitet. Det er efter min opfattelse imidlertid åbenbart, at Kommissionens kontrol skal være af objektiv karakter og af begrænset omfang.

20. I denne henseende bemærker jeg, at en sammenlignelig model, der udspringer af en beslutningsproces på flere niveauer, ligeledes finder anvendelse på andre EU-retlige områder, såsom statsstøtteområdet, og navnlig tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse i medfør af artikel 108 TEUF. Rækkevidden af den kontrol, som Kommissionen er bemyndiget til at udøve i medfør af en kontrol af nationale beslutninger, der fastlægger tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse, er nemlig begrænset til kontrol af tydelige fejl¹⁴. Der kan ligeledes ved analogi henvises til miljøret og fordelingen af beføjelser mellem medlemsstaterne og Kommissionen vedrørende drivhusgasemissionskvoter¹⁵.

21. I den foreliggende sag fremgår EU-lovgivers vilje til udelukkende at give Kommissionen beføjelse til kontrol med de nationale listers overensstemmelse med kravene og ikke en erstatnings- eller harmoniseringsbeføjelse, som omfatter kompetence til selv at fastsætte den nationale liste på grundlag af de nationale forslag, ligeledes af forarbejderne til direktiv 97/36.

22. I Forligsudvalget lagde Europa-Parlamentet således stor vægt på fri adgang til begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse¹⁶. Den vedtagne kompromisløsning var baseret på princippet om beskyttelse af borgernes interesser, idet medlemsstaterne kunne udarbejde nationale lister, som, efter Kommissionens underretning om dem, anerkendes gensidigt af de øvrige stater, som forpligter sig til at beskytte fri og gratis viderespredning, »hvor det i offentlighedens interesse af objektive grunde er nødvendigt eller hensigtsmæssigt«¹⁷. Kommissionens undersøgelse udgør en fase forud for proceduren til gensidig anerkendelse, der er fastsat i artikel 3a, stk. 3, i direktiv 89/552 som ændret.

23. Jeg bemærker i øvrigt, at ved moderniseringen af de eksisterende regler med henblik på at tage hensyn til den teknologiske og kommercielle udvikling af den europæiske audiovisuelle sektor med direktiv 2007/65/EF¹⁸ blev mekanismen med medlemsstaternes udarbejdelse af de nationale lister fastlagt uden ændring¹⁹.

24. Endvidere skal det bemærkes, at artikel 3a, stk. 2, i direktiv 89/552 som ændret indfører muligheden for i givet fald at fastlægge, om en type begivenhed henhører under direktivets anvendelsesområde ved hjælp af den såkaldte »komitologi«-procedure i henhold til artikel 23a i direktiv 97/36. Det i medfør af denne bestemmelse indførte kontaktudvalg gør det muligt at afholde høringer og regelmæssige udvekslinger med alle aktører på markedet for tv-spredning.

14 — Rettens dom af 12.2.2008, sag T-289/03, BUPA m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 81, præmis 220.

15 — Dom af 29.3.2012, sag C-505/09 P, Kommissionen mod Estland, præmis 49 ff.

16 — Dok. 1995/0074(COD -10/06/1997). Tekst vedtaget ved tredjebehandling.

17 — Betænkning af 3.6.1997 om Forligsudvalgets fælles udkast til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 89/552/EF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed (C4-0203/97 – 95/0074(COD)).

18 — Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 11.12.2007 om ændring af direktiv 89/552 (EUT L 332, s. 27).

19 — Jf. artikel 3j i direktiv 2007/65.

25. Heraf følger, at Kommissionen i sin beslutningsproces på ingen måde kan begrænse sig til en automatik i forbindelse med kontrollen af nationale lister. Den skal derimod inden for grænserne af sit skøn bl.a. overholde princippet om god forvaltningsskik, i henhold til hvilket den kompetente institution omhyggeligt og upartisk skal undersøge alle relevante forhold i den enkelte sag²⁰. En sådan kontrol udelukker imidlertid ikke en identisk gentagelse af formuleringer i dens afgørelser, da de kriterier, hvorefter Kommissionen efterprøver medlemsstaternes åbenbart fejlagtige vurderinger, ikke ændrer sig.

26. Endvidere skal omfanget af domstolsprøvelsen af Kommissionens afgørelser som de i hovedsagen omhandlede bemærkes.

27. Eftersom den beføjelse, Kommissionen har ved kontrollen af de nationale lister, er begrænset, kan den kontrol, som Retten skal udøve af Kommissionens vurdering, heller ikke overskride den samme grænse. Denne kontrol skal således nødvendigvis være begrænset og indskrænkes til at undersøge, om Kommissionen har konstateret eller med rette forkastet en medlemsstats åbenbart fejlagtige vurdering. Rettens kontrol skal desuden omhandle efterprøvelse af såvel Kommissionens overholdelse af formforskrifterne og begrundelsesreglerne som af, om de faktiske omstændigheder er materielt rigtige, og af, at der ikke er foretaget åbenbart fejlagtige vurderinger eller retlige fejl, og at der ikke foreligger magtfordrejning²¹.

28. Endelig med hensyn til spørgsmålene vedrørende eventuelle begrænsninger af de grundlæggende friheder inden for rammerne af det indre marked, der er rejst i de appeller, som Domstolen har fået forelagt, finder jeg det nyttigt at minde om nogle generelle betragtninger vedrørende ordlyden af direktiv 89/552 som ændret.

29. Selv om direktiv 89/552 som ændret først og fremmest har til formål at skabe en retlig ramme for tv-spredningsvirksomhed i det indre marked, fremgår det, at EU-lovgiver ved at vedtage bestemmelserne i direktivets artikel 3a har ønsket at forene fri udveksling af tjenesteydelser på tv-spredningsområdet og beskyttelsen af retten til information i forbindelse med medlemsstaternes kulturelle forskelle.

30. Det fremgår således af den generelle opbygning af direktiv 89/552 som ændret, at muligheden for en begrænsning som følge af medlemsstaternes regulering af udøvelsen af eneretten til transmission af begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse er blevet godtaget af grunde, der beror på en bred offentligheds frie adgang til sådanne begivenheder. Opførelsen af visse begivenheder på den nationale liste i henhold til artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret kan nemlig føre til en begrænsning af tv-spredningsforetagendernes ret til fri udveksling af tjenesteydelser.

31. Det er således åbenbart, at en begrænsning af den frie udveksling af tjenesteydelser blev udformet som en iboende konsekvens af beføjelsen til at udarbejde nationale lister, der var tillagt medlemsstaterne. Det må følgelig konstateres, at EU-lovgiver anså denne begrænsning for uundgåelig med henblik på at sikre adgang for en betydelig del af befolkningen i den pågældende medlemsstat til begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse som omhandlet i direktiv 89/552 som ændret. Som sådan må begrænsningen betragtes som begrundet og følgelig forholdsmæssig med forbehold for medlemsstaternes overholdelse af de betingelser, der er fastsat for udarbejdelsen af nationale lister, hvilket det påhviler Kommissionen at efterprøve.

20 — Jf. bl.a. dom af 21.11.1991, sag C-269/90, Technische Universität München, Sml. I, s. 5469, præmis 14.

21 — Jf. analogt dommen i sagen BUPA m.fl. mod Kommissionen.

32. Idet lovgiver selv har vurderet begrænsningens forholdsmæssighed som et hensigtsmæssigt middel til at sikre retten til information, er den opgave, der påhviler Kommissionen, begrænset til at efterprøve, om medlemsstaterne ved vedtagelsen af de nationale lister forbliver inden for grænserne af deres kompetence som foreskrevet i artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret, dvs. foruden den nationale procedure for udarbejdelse af de nævnte lister at kontrollere, om de angivne begivenheder kan anses for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse.

B – Ejendomsret

33. Det andet bemærkelsesværdige aspekt af de foreliggende appeller vedrører problematikken om ejendomsret på området for tilrettelæggelse af sportskonkurrencer. Spørgsmålene vedrørende forbindelsen mellem sportssektoren og medierne spiller en central rolle, idet rettigheder til transmission er blevet den væsentligste indtægtskilde for professionel sport i Europa. I de foreliggende sager har såvel UEFA som FIFA i deres skriftlige indlæg og under retsmødet rejst problematikken vedrørende krænkelse af ejendomsretten i denne forbindelse. I betragtning af de særlige forhold, der gælder for status som organisator af sportsbegivenheder, skal der foretages en undersøgelse af karakteren af den rettighed og krænkelsen af den, som de har gjort gældende, for efterfølgende at kunne analysere de heraf følgende retlige konsekvenser.

34. I de foreliggende sager er det ubestridt, at som ledende instanser af europæisk og international fodbold er UEFA og FIFA organisationer af høj symbolværdi på dette sportsområde. Begge organisationer er indehavere af forskellige intellektuelle rettigheder, som giver dem en indtægtskilde, som de udnytter til at finansiere store sportsbegivenheder og fremme sportens udvikling på lang sigt²².

35. For Retten har UEFA og FIFA imidlertid påberåbt sig et indkomsttab på rettighederne til tv-transmission, som de er eksklusive indehavere af, idet det antal parter, som ville være interesserede i en sådan transaktion, mindskes i betydelig grad²³. For Domstolen har de anført, at en sådan restriktion af deres ejendomsret er ubegrundet, og at Rettens dom således er behæftet med en retlig fejl.

36. Såfremt den anførte krænkelse analyseres under synsvinklen af de to berørte medlemsstaters nationale ret, påpeger jeg, at ingen beskyttelse henhørende under begrebet ejendomsret som sådan kan tillægges ovennævnte organisationer. Som repræsentanterne for Det Forenede Kongeriges regering og den belgiske regering har bekræftet, kan UEFA og FIFA, selv om begrebet ejendomsret omfatter såvel jus in re som intellektuelle ejendomsrettigheder, ikke gøre det gældende over for tredjemand²⁴. Fortolket under denne synsvinkel kan deres påstande ikke tages til følge, og følgelig er anbringenderne mod Rettens begrundelse i denne henseende irrelevante. I medfør af gældende national ret ville situationen have været en anden, hvis en eneret, der omhandlede udnyttelsen af sportsbegivenheder, havde været sikret organisatorerne af sportsbegivenheder. Dette er faktisk tilfældet i visse medlemsstater og tredjelande²⁵.

22 — Denne intellektuelle ejendomsret består principielt af registrerede varemærker (EURO 2012, FIFA WORLD CUP, BRAZIL 2014), mønstre og modeller, samt af ophavsret til værker som bl.a. turneringernes officielle plakater eller logo.

23 — Jf. præmis 174 i dommen i sagen UEFA mod Kommissionen og præmis 132 og 136 i dommen i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-385/07).

24 — Under retsmødet bekræftede repræsentanten for Det Forenede Kongerige, at en organisator af begivenheder er indehaver af en adgangsafale, der fastsætter, hvem der kan få adgang til en begivenhed, og hvordan den pågældende kan ses, filmes osv. I britisk ret har organisatoren af en sportsbegivenhed derimod ingen ejendomsret, som sikrer ham eneret, beskyttet mod tredjemand, med hensyn til udnyttelsen af en begivenhed med kommercielt formål. Jf. S. Gardiner, *Sports Law*, s. 400 ff.

25 — Eksempelvis kan nævnes artikel L333-1 i den franske code du sport, hvorefter sportsforbund og organisatorer af sportsarrangementer er indehavere af retten til at udnytte de sportsarrangementer eller -turneringer, de organiserer. Omfanget og indholdet er imidlertid ikke klart defineret. Jf. A. Wise og B. Meyer: *International Sports Law and Business*, Kluwer 1997, s. 1811-1830.

37. Da såvel UEFA som FIFA i deres skriftlige indlæg har påberåbt sig beskyttelse som følge af de grundlæggende rettigheder, skal der mindes om, at artikel 17, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) bestemmer, at »[e]nhver har ret til at besidde lovligt erhvervet ejendom, at anvende den, at træffe dispositioner hermed og at lade den gå i arv. [...] Den intellektuelle ejendomsret er beskyttet«. Det er anført i forklaringen ad artikel 17, at denne artikel svarer til artikel 1 i tillægsprotokol nr. 1 til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (herefter »protokol nr. 1«). Det følger heraf, at den ejendomsret, der er sikret ved chartrets artikel 17, i overensstemmelse med dets artikel 52, stk. 3, har samme betydning og omfang som i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder²⁶.

38. Jeg minder om, at formålet med artikel 1 i protokol nr. 1 er at beskytte individet mod statens indgreb i dets ejendom²⁷. I henhold til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis skal en person, der påberåber sig krænkelse af ejendomsretten, påvise, at der foreligger en sådan ret²⁸. Endvidere har begrebet ejendom i henhold til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder ikke én enkelt retlig betydning. Dette begreb skal følgelig defineres på baggrund af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, som har valgt en vid fortolkning. Begrebet ejendom kan således »dække såvel »aktuel ejendom« som formueverdier, herunder i visse veldefinerede situationer fordringer«²⁹. Ifølge den klassiske tilgang omfatter ejendomsret som omhandlet i artikel 1 i protokol nr. 1 således *jus in re*, *jus ad personam* samt intellektuelle ejendomsrettigheder.

39. Det skal imidlertid, som Domstolen har fastslået i sagen FAPL og Murphy, bemærkes, at sportsbegivenheder, herunder fodboldkampe, ikke kan anses for intellektuelle frembringelser, og disse begivenheder kan ikke beskyttes i medfør af ophavsretten. Det er i øvrigt ubestridt, at EU-retten ikke beskytter dem ved nogen anden bestemmelse på området for intellektuel ejendomsret³⁰.

40. Appellanternes situation på baggrund af chartret svarer således til den stilling, som UEFA og FIFA faktisk og retligt har etableret, dels ved hjælp af kontraktmæssige arrangementer indgået med bl.a. sportsfolk, tilskuere, sportsklubber og tv-spredningsforetagender, dels ved hjælp af kontrol af adgangen til stadionerne, som følge af aftaler indgået med deres ejere, og af kontrol af dertil knyttet udstyr.

41. Da fortolkningen af begrebet »ejendom« som omhandlet i artikel 1 i protokol nr. 1 er uafhængig i forhold til formelle kvalifikationer i intern ret og har en videre karakter³¹, kan UEFA's og FIFA's retsstilling efter min mening sidestilles med ejendomsret som omhandlet i protokol nr. 1³². Forekomsten af en sådan retsstilling forekommer mig at være formodet i artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret og i 21. betragtning til direktiv 97/36³³. En stats begrænsning af udøvelsen af deres rettigheder udgør således en offentlig myndigheds indgreb i deres ejendom³⁴.

26 — Jf. punkt 28 i generaladvokat Bots forslag til afgørelse i sag C-283/11, Sky Österreich, der verserer for Domstolen, som dog vedrører en anden problematik, som drejer sig om begrænsning af intellektuelle ejendomsrettigheder.

27 — Jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Broniowski mod Polen, sag nr. 31443/96, præmis 143 og 144.

28 — Jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Pišťorová mod Den Tjekkiske Republik, sag nr. 73578/01, præmis 38.

29 — Jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Draon mod Frankrig, sag nr. 1513/03, præmis 65.

30 — Dom af 4.10.2011, forenede sager C-403/08 og C-429/08, Football Association Premier League m.fl., Sml. I, s. 9083, præmis 98 og 99.

31 — Jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols Iatridis-dom, sag nr. 31107/96, præmis 54.

32 — Det drejer sig om et tilfælde, der er sammenlignelig med det, der betegnes ret til »goodwill«, og som er blevet anerkendt som »ejendom« som omhandlet i protokol nr. 1. Jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen van Marle m.fl., sag nr. 8543/79, præmis 39-41.

33 — Jf. dommen i sagen Football Association Premier League m.fl., præmis 103.

34 — Jf. analogt Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols Beyeler-dom, sag nr. 33202/96, præmis 98 ff.

42. Selv om Retten, der uden tøven har godtaget eksistensen af den ret, hvis tilsidesættelse UEFA og FIFA har gjort gældende ved den, ikke har fastslået dens karakter korrekt, er det ikke desto mindre med føje, at den ikke tog deres påstande til følge på grundlag af retspraksis vedrørende de begrænsninger, som anvendelsen af ejendomsretten kan underlægges, og på grundlag af retten til frit at udøve en økonomisk virksomhed i henhold til EU-retten³⁵.

43. På grundlag af vægtningen af interesserne i henhold til direktiv 89/552 som ændret finder jeg, at EU-lovgiver med føje har trukket grænser for eller begrænset den af UEFA og FIFA påberåbte ejendomsret, dels af hensyn til andres grundlæggende rettigheder, såsom retten til information, dels af hensyn til almenvellet. Jeg bemærker endvidere, at den i den foreliggende sag anerkendte ret langt fra er et ejendomsretligt centralt begreb, som er omfattet af beskyttelse mod lovmæssige indgreb. Det fremgår af Domstolens praksis, at selv når intellektuelle ejendomsrettigheder er anerkendt, nyder indehaverne heraf ikke en garanti, der tillader dem at kræve det højest mulige vederlag³⁶. For så vidt som den ret, hvis eksistens er gjort gældende af UEFA og FIFA, hverken er defineret i national ret eller i EU-retten, afhænger dens anvendelsesområde eksistentielt af de bestemmelser, der fastlægger dens grænser, såsom artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret.

44. EU-lovgivers bedømmelse inden for rammerne af direktiv 89/552 som ændret, hvorefter eneretten for en organisator af en sportsbegivenhed kan begrænses, udgør efter min mening ikke en hindring for udøvelse af ejendomsretten på fredelig vis og heller ikke en ulovlig kontrol af dens anvendelse som omhandlet i protokol nr. 1³⁷.

45. Det er således i lyset af disse betragtninger, at de fremførte anbringender i de foreliggende appelsager skal undersøges.

IV – Appellen i sag C-201/11 P

A – Det første anbringende i sag C-201/11 P

46. Med det første anbringendes første led har UEFA kritiseret Retten for at have begået en retlig fejl ved anvendelsen af betingelserne i artikel 3a, stk. 1 og 2, i direktiv 89/552 som ændret. UEFA har navnlig kritiseret præmis 94 i dommen i sagen UEFA mod Kommissionen og har anført, at Retten med urette har fastslået, at kravene om klarhed og gennemsigtighed hverken har til formål eller til følge at forpligte den nationale myndighed til at angive grundene til, at den ikke har fulgt de udtalelser eller bemærkninger, som er blevet fremsat for den under høringsproceduren.

47. Indledningsvis skal det bemærkes, at præmis 94 i dommen i sagen UEFA mod Kommissionen indgår i en argumentation, som Retten har udviklet i de foregående præmisser, hvor den har søgt at karakterisere de på nationalt plan tilrettelagte procedurer med henblik på udarbejdelsen af den nationale liste. Den har således i den nævnte doms præmis 90 og 91 påpeget, at sådanne procedurer skal være baseret på objektive kriterier, der kendes på forhånd af de berørte personer, således at det undgås, at den skønsmæssige beføjelse, som medlemsstaterne råder over, udøves vilkårligt³⁸. Endvidere har Retten erindret om, at kravet om klarhed og gennemsigtighed indebærer, at det fremgår, hvilket organ der har beføjelse til at udarbejde listen, og på hvilke betingelser de berørte parter kan fremsætte deres bemærkninger.

35 — Jf. præmis 179 og 180 i dommen i sagen UEFA mod Kommissionen, præmis 139 og 140, i dommen i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-385/07), og præmis 142-144 i dommen i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-68/08).

36 — Jf. dommen i sagen Football Association Premier League m.fl., præmis 108.

37 — I en sådan situation, når retten som sådan er i hænderne på sportsorganisationerne, som altid kan tildele licenser eller afholde sig fra at gøre det, er problematikken vedrørende »fratagelse« af ejendomsretten ikke relevant.

38 — Dom af 13.12.2007, sag C-250/06, United Pan-Europe Communications Belgium m.fl., Sml. I, s. 11135, præmis 46.

48. Henset til den fortolkning af artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret vedrørende omfanget af Kommissionens beføjelse, som jeg har redegjort for i punkt 14-25 i dette forslag til afgørelse, bør Rettens argumentation tiltrædes.

49. Det skal i øvrigt bemærkes, at uden at UEFA har fremført en præcis og detaljeret argumentation vedrørende den fejl, som Rettens argumentation påstås at være behæftet med, og idet den begrænser sig til at nævne en isoleret præmis i dommen i sagen UEFA mod Kommissionen, har den hovedsageligt gentaget de kritikpunkter, som den allerede har fremført for Retten i Første Instans mod afgørelse nr. 2007/730, når den gør gældende, at Det Forenede Kongeriges kultur-, medie- og sportsminister har forkastet flere rådgivende gruppers konvergerende udtalelser i forbindelse med den fulgte procedure. UEFA har i øvrigt angivet, hvad den mener Retten skulle have fastslået vedrørende Det Forenede Kongeriges nationale liste.

50. En appel skal imidlertid præcist angive, hvilke elementer der anfægtes i Rettens dom, som påstås ophævet, og de retlige elementer, der navnlig støtter denne påstand. Dette krav er ikke opfyldt, når appelanbringendet – endog uden at indeholde en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, den appellerede afgørelse angiveligt er behæftet med – blot gentager de argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten. Et sådant anbringende har i realiteten kun til formål at opnå, at et for Retten fremført anbringende pådømmes endnu en gang, hvilket ligger uden for Domstolens kompetence³⁹. Det første anbringendes første led skal følgelig afvises.

51. Med det første anbringendes andet led, som indeholder to særskilte klagepunkter, har UEFA gjort gældende, at Retten med urette har godkendt kategoriseringen af EM-slutrunden som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse.

52. For det første har Retten fastslået, at den omstændighed, at der blot henvistes til EM-slutrunden i 18. betragtning til direktiv 97/36, havde til følge, at Kommissionen ikke behøvede at kræve en særlig begrundelse af medlemsstaterne for deres beslutning om at opføre hele turneringen på deres nationale liste. Endvidere havde Retten erstattet sin egen vurdering med Kommissionens på to punkter vedrørende kategoriseringen af hele EM-slutrunden som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse, nemlig dels kvalifikationen af EM-slutrunden som én samlet begivenhed, dels anvendelsen af faktorer, som Kommissionen ikke havde taget i betragtning.

53. Hvad angår klagepunktet om fortolkningen af 18. betragtning til direktiv 97/36 bemærkes, at UEFA's argumentation hviler på en fejlagtig fortolkning af dommen i sagen UEFA mod Kommissionen.

54. Jeg bemærker, at Retten flere gange har henvist til 18. betragtning til direktiv 97/36 og erindret om sin fortolkning af den nævnte betragtning i præmis 44-53 i dommen i sagen UEFA mod Kommissionen. Som Retten med føje har fastslået, kan en henvisning til EM-slutrunden som eksempel på en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse ikke automatisk medføre foreneligheden med EU-retten af en sådan opførelse på den nationale liste. Betragtningen kan så meget desto mindre forstås således, at en henvisning til EM-slutrunden i 18. betragtning betyder, at hele EM-slutrunden *under alle omstændigheder* kan optages på den nationale liste, uanset hvor stor interesse denne turnering vækker i den berørte medlemsstat. Ifølge Retten indebærer 18. betragtning derimod, at når medlemsstaten opfører EM-slutrundekampe på den nationale liste, er den ikke forpligtet til i meddelelsen til Kommissionen at angive en specifik begrundelse for dens karakter af »*begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse*«.

39 — Dom af 9.6.2011, sag C-401/09 P, Evropaïki Dynamiki mod ECB, Sml. I, s. 4911, præmis 55 og 61.

55. Retten har således korrekt sondret mellem på den ene side nødvendigheden af ved en opførelse af VM-slutrunden *i hvert enkelt tilfælde* at overholde betingelserne i direktiv 97/36, sådan som de navnlig fremgår af 21. betragtning til direktivet, og på den anden side lovgivers retlige kvalifikation af VM-slutrunden *som en begivenhed* af væsentlig samfundsmæssig interesse. I præmis 120 i dommen i sagen UEFA mod Kommissionen, som UEFA har kritiseret inden for rammerne af det her omhandlede anbringende, har Retten med føje udledt, at i mangel af en specifik begrundelse fra medlemsstaten, der begrundet deres karakter af *begivenhed* af væsentlig samfundsmæssig interesse, kan Kommissionen ikke anse opførelsen af EM-slutrundekampene på den nationale liste for uforenelig med EU-retten. Det første klagepunkt i det første anbringendes andet led skal derfor forkastes som ubegrundet.

56. For så vidt angår den påståede erstatning af begrundelsen har UEFA kritiseret Rettens godkendelse af EM-slutrundens karakter af én samlet begivenhed i præmis 103 i dommen i sagen UEFA mod Kommissionen, for så vidt som Retten med henblik herpå havde støttet sig til helt nye faktiske omstændigheder, som ikke var anført i afgørelse 2007/730, og som den har redegjort for i dommens præmis 126-135.

57. I forbindelse med besvarelsen af det første fremførte anbringende i første instans har Retten i præmis 103 i dommen i sagen UEFA mod Kommissionen fastslået, at EM-slutrunden er en turnering, som med rimelighed kan anses for én samlet begivenhed snarere end en række enkeltstående begivenheder, der kan inddeles i kampe af forskellige interessenniveauer. I den nævnte doms præmis 126-135 har Retten ved besvarelsen af det tredje fremførte anbringende i første instans, og med henblik på at forkaste argumentet om, at Kommissionen har begået en retlig fejl ved ikke at anfægte EM-slutrundens karakter af én samlet begivenhed, støttet sig på resultaterne af de af UEFA bestilte spørgeundersøgelser.

58. I denne forbindelse erindrer jeg om, at det følger af artikel 256 TEUF og artikel 58, stk. 1, i statuten for Domstolen, at det alene er Retten, der er kompetent til dels at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af akterne i den sag, den har behandlet, dels at tage stilling til disse faktiske omstændigheder. Når Retten har fastlagt eller vurderet de faktiske omstændigheder, har Domstolen i henhold til artikel 256 TEUF kompetence til at gennemføre en kontrol med den retlige vurdering af disse faktiske omstændigheder og de retlige konsekvenser, Retten har draget⁴⁰.

59. Domstolen har ligeledes præciseret, at bedømmelsen ikke, medmindre der er tale om en urigtig gengivelse af de for Retten fremlagte beviser, udgør et retsspørgsmål, der er undergivet Domstolens prøvelsesret⁴¹.

60. I den foreliggende sag må det konstateres, at ved sin argumentation, der dels omhandler EM-slutrundens manglende karakter af én samlet begivenhed, dels analyserne af den interesse, som visse typer kampe vækker i Det Forenede Kongerige, har UEFA nedlagt påstand om, at Domstolen efterprøver Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder.

61. Jeg bemærker i denne forbindelse – som Retten korrekt har fastslået i dommens præmis 103 – at direktiv 89/552 som ændret ikke tager stilling til spørgsmålet om EM-slutrundens karakter af én samlet begivenhed. Undersøgelsen af en sportsbegivenheds karakter baseret på forskellige typer arrangementer henhører under de faktiske omstændigheder. Da UEFA ikke har påvist nogen urigtig gengivelse af de af Retten undersøgte faktiske omstændigheder, skal det fastslås, at det første anbringendes andet led åbenbart ikke kan antages til realitetsbehandling.

40 — Jf. dom af 19.7.2012, forenede sager C-628/10 P og C-14/11 P, Alliance One International og Standard Commercial Tobacco mod Kommissionen, præmis 84 og den deri nævnte retspraksis.

41 — Dommen i sagen Alliance One International og Standard Commercial Tobacco mod Kommissionen, præmis 85 og den deri nævnte retspraksis.

62. Under disse omstændigheder kan det af UEFA påberåbte første anbringende til støtte for dens appel ikke tiltrædes, og det må derfor forkastes i det hele.

B – Det andet anbringende i sag C-201/11 P

63. Med det andet anbringende, der falder i to led, har UEFA kritiseret Retten for at have begået en retlig fejl ved anvendelsen af konkurrencebestemmelserne.

64. Med det første led har UEFA anført, at Retten har tilsidesat artikel 106, stk. 1, TEUF. For det første havde Retten begået en fejl ved ikke at komme ind på spørgsmålet, om denne bestemmelse er relevant i den foreliggende sag. Dernæst var det med urette, at Retten har konkluderet, at de af Det Forenede Kongerige vedtagne foranstaltninger ikke svarede til indrømmelse af særlige rettigheder til tv-spredningsforetagender, der udnytter gratis fjernsyn. Retten har tillagt det for stor betydning, at Det Forenede Kongeriges lovgivning i teorien forbyder eksklusive rettigheder til transmission for alle tv-spredningsforetagender, hvad enten de udnytter gratis eller betalt tv. Endelig har Rettens analyse afsløret en urigtig fortolkning af begrebet »særlige rettigheder« som omhandlet i artikel 106, stk. 1, TEUF, som omfatter to elementer, nemlig at retten skal være indrømmet ved en retsakt udstedt af medlemsstaten, og at den virksomhed, der er modtager af denne rettighed, skal være i en privilegeret stilling i forhold til konkurrenterne.

65. Det skal i den forbindelse for det første bemærkes, at problematikken vedrørende artikel 106 TEUF er blevet analyseret af Retten i forbindelse med undersøgelsen af det i første instans fremførte fjerde anbringende i besvarelsen af klagepunktet vedrørende de særlige rettigheder, der påstås indrømmet BBC og ITV. Efter i præmis 166-168 i dommen i sagen UEFA mod Kommissionen korrekt at have erindret om den gældende retspraksis vedrørende særlige og eksklusive rettigheder⁴² har Retten tilstræbt at påvise, at den pågældende lovgivning i Det Forenede Kongerige ikke udviser kendetegn, der kan medføre anvendeligheden af artikel 106 TEUF. Retten har navnlig i samme doms præmis 170 fastslået, at »Det Forenede Kongeriges lovgivning indeholder et forbud mod eneret, som omfatter alle tv-spredningsforetagender, og som ikke kun gælder for transmissionerne, men også for indgåelsen af tv-spredningaftaler, hvorfor intet tv-spredningsforetagende, der henhører under denne medlemsstats jurisdiktion, gyldigt kan indgå aftale om eksklusiv transmission af en begivenhed, som er opført på dens liste«. I den nævnte doms præmis 171 har Retten konkluderet, at »den omstændighed, at det i sidste instans kun er visse tv-spredningsforetagender [...] såsom BBC og ITV, der transmitterer [...] EM-slutrunden i Det Forenede Kongerige, fordi deres konkurrenter kun er interesseret i eksklusiv transmission [...] kan ikke sidestilles med, at der indrømmes særlige eller eksklusive rettigheder«.

66. Hvad angår klagepunktet over manglende analyse af anvendeligheden af artikel 106 TEUF skal UEFA's påstande derfor forkastes som irrelevante.

67. For det andet skal det bemærkes, at Domstolens kompetence til at træffe afgørelse i en appel til prøvelse af en afgørelse truffet af Retten skal begrænses til retsspørgsmål. I en udtømmende opregning af anbringender, som kan påberåbes inden for disse rammer, angiver artikel 58, stk. 1, i statuten for Domstolen, at appel kan støttes på, at Retten har overtrådt EU-retten⁴³.

68. I den foreliggende sag henhører den regel, hvis overtrædelse er påberåbt af UEFA, ganske vist under EU-retten. Den påståede overtrædelse er imidlertid baseret på Rettens påståede fejl ved fortolkningen af en regel i national ret.

42 — Jf. retspraksis nævnt i den appellerede doms præmis 166-168.

43 — Dom af 5.7.2011, sag C-263/09 P, Edwin mod KHIM, Sml. I, s. 5853.

69. For så vidt angår den gennemgang, der under appellen finder sted af de faktiske omstændigheder, som Retten har lagt til grund i forhold til den pågældende nationale lovgivning, har Domstolen allerede udtalt, at den har kompetence til først at kontrollere, at Retten ikke har foretaget en urigtig gengivelse af ordlyden af de pågældende nationale bestemmelser, og derefter at Retten i forhold til disse oplysninger ikke har foretaget konstateringer, som er åbenbart i strid med oplysningernes indhold, og endelig at Retten ved bedømmelsen af samtlige oplysninger ikke har tillagt en af dem – med henblik på at fastslå indholdet af den pågældende nationale lovgivning – en betydning, som ikke kan udledes deraf i forhold til de øvrige oplysninger, for så vidt som dette fremgår åbenbart af sagsakterne⁴⁴. Da ingen af disse anbringender kan lægges til grund, skal dette klagepunkt forkastes som ubegrundet.

70. For det tredje vedrørende urigtig fortolkning af begrebet »særlige rettigheder« som omhandlet i artikel 106 TEUF er det tilstrækkeligt at konstatere, at argumenterne vedrørende den formodede indrømmelse af privilegier til BBC og ITV ikke er blevet fremført ved Retten og vil ændre genstanden for tvisten ved den. Da UEFA's begæring således udgør et nyt anbringende, bør den afvises under en appel⁴⁵.

71. Jeg bemærker i øvrigt, at for at kontrollere lovligheden af den nationale lovgivning i forhold til EU-retten skulle UEFA have anlagt en sag ved den nationale ret, som således havde kunnet forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål.

72. Med det andet anbringendes andet led har UEFA kritiseret Retten for at have tilsidesat andre bestemmelser i EUF-traktaten. Den har baseret sin argumentation på den forudsætning, at artikel 106, stk. 1, TEUF finder anvendelse i den foreliggende sag. Retten skulle således have begået endnu en retlig fejl ved ikke at undersøge, om Det Forenede Kongeriges foranstaltninger medfører, at BBC og ITV sættes i en position, som de ikke selv ville have kunnet nå uden at tilsidesætte konkurrenceretten, eller i en position, som gav dem mulighed for lettere at overtræde konkurrenceretten.

73. Henset til besvarelsen af det her omhandlede anbringendes første led, hvorved jeg foreslår, at det fastslås, at Retten ikke har tilsidesat artikel 106 TEUF, er det unødvendigt at undersøge dette anbringendes andet led.

74. Under disse omstændigheder foreslår jeg, at Domstolen forkaster det andet anbringende i det hele, idet det er delvist irrelevant, delvist ikke kan antages til realitetsbehandling og delvist er ubegrundet.

C – Det tredje anbringende i sag C-201/11 P

75. Med det tredje anbringende har UEFA kritiseret Retten for at have begået en retlig fejl ved anvendelsen af traktatens bestemmelser om fri udveksling af tjenesteydelser og proportionalitetsprincippet. UEFA mener for det første, at Retten har foretaget en urigtig gengivelse af dens anbringende, som på ingen måde var begrænset til et argument om, at visse EM-slutrundekampe, betragtet for sig, ikke var begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse.

76. Den anden fejl i Rettens analyse består i, at den, blot fordi EM-slutrunden – hvilket UEFA afviser – kan anses for én samlet begivenhed, og at den i sin helhed er en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse, formodede, at målsætningen med at sikre adgang for en bred offentlighed til tv-transmission af denne begivenhed ikke kunne være nået korrekt ved en mindre indgribende restriktion, såsom en liste, der kun omfatter visse udvalgte EM-slutrundekampe.

44 — Jf. i denne retning dommen i sagen Edwin mod KHIM.

45 — Jf. dom af 19.7.2012, sag C-264/11 P, Kaimer m.fl. mod Kommissionen, præmis 65 og den deri nævnte retspraksis.

77. Selv hvis det antages, at EM-slutrunden kan betragtes som én samlet begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse i Det Forenede Kongerige, skulle Kommissionen have foretaget en dybtgående analyse af de meddelte foranstaltningers forenelighed med traktatens bestemmelser om fri udveksling af tjenesteydelser og konkurrencebestemmelserne.

78. Af de grunde, der er anført i punkt 14-25 i dette forslag til afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret, foreslår jeg Domstolen at fastslå, at Retten med rette har fastslået, at Kommissionen korrekt har levet op til sin kontrolforpligtelse for så vidt angår afgørelse nr. 2007/730. Det er endvidere ved en uindskrænket bedømmelse af de faktiske og retlige omstændigheder, uden at risikere de ugrundede klagepunkter i de anbringender, der er fremført mod dens dom, at Retten korrekt har anvendt retspraksis vedrørende begrundelse for begrænsninger i den frie udveksling af tjenesteydelser og proportionalitetsprincippet.

79. For så vidt angår UEFA's første klagepunkt bemærkes, at idet UEFA kritiserer den urigtige gengivelse af anbringendet, har den sammenfattet de påstande, den havde nedlagt i første instans, og fremført bemærkninger i forhold til den løsning, som Retten efter dens mening burde have vedtaget vedrørende Det Forenede Kongeriges diskriminerende og uforholdsmæssige foranstaltninger. UEFA kritiserer ganske vist præmis 150 i dommen i sagen UEFA mod Kommissionen, som meget generelt gentager UEFA's argumenter. Da UEFA imidlertid ikke præcist viser, ved hvilken argumentation Retten har foretaget den urigtige gengivelse, er denne blotte påstand affattet for generelt og upræcist til, at den kan gøres til genstand for en retslig prøvelse⁴⁶. Da disse argumenter ikke er tilstrækkeligt underbyggede, skal de følgelig afvises.

80. For så vidt angår samme anbringendes andet klagepunkt bemærker jeg, at UEFA's argumentation hviler på en fejlagtig fortolkning af dommen i sagen UEFA mod Kommissionen. I den nævnte doms præmis 152, som udgør den konklusion, der førte til forkastelsen af det femte anbringende, der blev fremført i første instans, har Retten bekræftet, at EM-slutrunden med rette kunne anses for en begivenhed med karakter af enhed og af væsentlig samfundsmæssig interesse i Det Forenede Kongerige. Ved læsningen af dommen er der imidlertid ingen holdepunkter for at fastslå den af UEFA fremsatte formodning, hvorefter Retten havde udtalt sig fejlagtigt om, hvorledes målet i direktiv 89/552 som ændret bestående i at sikre adgang for en bred offentlighed til tv-udsendelser af disse begivenheder, skulle nås. Med hensyn til omfanget af den undersøgelse, der påhviler Kommissionen i medfør af artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret, må UEFA's kritikpunkter, af de grunde, der er anført i punkt 14-25 i dette forslag til afgørelse, anses for ubegrundede.

81. I det foreliggende anbringendes tredje klagepunkt har UEFA gjort gældende, at Kommissionen skulle have foretaget en dybtgående undersøgelse af de anmeldte foranstaltningers forenelighed med traktatens bestemmelser om fri udveksling af tjenesteydelser og konkurrenceretten. Henset til den ovennævnte fortolkning af artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret, som jeg foreslår Domstolen at anlægge, skal UEFA's påstande forkastes som ubegrundede.

82. Det tredje anbringende skal følgelig forkastes i det hele, idet det delvist ikke kan antages til realitetsbehandling og delvist er ubegrundet.

D – Det fjerde anbringende i sag C-201/11 P

83. Med det fjerde anbringende gør UEFA gældende, at Retten har begået en retlig fejl ved dels at antage, at den blotte omstændighed, at EM-slutrunden kan betragtes som én samlet begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse, er tilstrækkeligt til, at krænkelsen af UEFA's ejendomsret vedrørende hver af EM-slutrundekampene nødvendigvis er forholdsmæssig. Denne udledning er imidlertid fejlagtig ifølge UEFA. For at reagere forholdsmæssigt skulle Det Forenede Kongerige have

⁴⁶ — Jf. i denne retning dom af 8.7.1999, sag C-51/92 P, Hercules Chemicals mod Kommissionen, Sml. I, s. 4235, præmis 113.

begrænset sin nationale liste til de vigtigste EM-slutrundekampe. Endvidere har Retten begået en endnu mere grundlæggende fejl ved at undlade at vurdere omfanget af de restriktioner, der var pålagt UEFA's ejendomsret, hvilket havde forhindret den i at foretage en passende vurdering af, om de ulemper, der var forårsaget af den pågældende foranstaltning, var uforholdsmæssige i forhold til de forfulgte mål. Hvor vidtgående disse restriktioner var, var imidlertid vigtigt, da Det Forenede Kongeriges foranstaltninger havde til praktisk virkning, at den eneste måde, hvorpå UEFA kunne opnå den mindste værdimodydelse for sine transmissionsrettigheder i Det Forenede Kongerige var at sælge på auktion, hvor kun én potentiel køber deltog, nemlig alliancen BBC/ITV og deres fælles tilbud, hvilket ville mindske værdimodydelsen for disse rettigheder betragteligt.

84. Henset til redegørelsen i punkt 28-32 vedrørende proportionalitetsprincippet og i punkt 33-44 vedrørende ejendomsret i dette forslag til afgørelse foreslår jeg, at UEFA's fjerde anbringende forkastes som ubegrundet.

E – Det femte anbringende i sag C-201/11 P

85. UEFA's femte anbringende vedrører utilstrækkelig begrundelse. Organisationen har således gjort gældende, at begrundelsen for afgørelse 2007/730, som Retten fandt tilstrækkelig, var yderst begrænset i sammenligning med den af Kommissionen krævede begrundelse i forbindelse med afgørelser af tilsvarende karakter. Retten havde således begået en retlig fejl ved ikke at have opfordret Kommissionen til at leve op til den påkrævede begrundelsesstandard på grundlag af hver enkelt af de fire materielle anbringender, der er fremført i appellen. UEFA har i den forbindelse præciseret fejlene i gyldigheden af de af Kommissionen anførte begrundelser.

86. UEFA mener, at den nævnte afgørelse skal annulleres, først og fremmest fordi den ikke indeholder tilstrækkelig begrundelse med hensyn til kvalifikationen af EM-slutrunden som en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse. Dernæst, vedrørende begrundelsen for afgørelse 2007/730 om konkurrencen, kunne Retten ikke i dommens præmis 71 have fastslået, at det var tilstrækkeligt, at afgørelse 2007/730 påstår, uden at angive grundene, at Det Forenede Kongeriges foranstaltninger »giver mulighed for en faktisk og potentiel konkurrence om at erhverve rettighederne til at transmittere de pågældende begivenheder«.

87. Med hensyn til begrundelsen vedrørende fri udveksling af tjenesteydelser har UEFA under henvisning til den appellerede doms præmis 70 påpeget, at Retten havde overladt til UEFA at undersøge forholdsmæssigheden, idet Kommissionen blev fritaget herfor. Retten burde i øvrigt ikke have baseret sig på UEFA's påståede privilegerede situation som indehaver af rettighederne med henblik på at fastlægge, om Kommissionens begrundelse var tilstrækkelig.

88. Det skal indledningsvis bemærkes, at UEFA's kritikpunkter inden for rammerne af det foreliggende anbringende for størstedelens vedkommende omhandler de eventuelle begrundelsesmangler i afgørelse 2007/730, som er sammenfaldende med visse kritikpunkter vedrørende dommen i sagen UEFA mod Kommissionen. De argumenter, UEFA har fremført i denne del af det femte anbringende vedrørende mangler i afgørelse 2007/730, har således til formål at opnå, at et for Retten fremført anbringende pådømmes endnu en gang, hvilket falder uden for Domstolens kompetence. Disse argumenter kan derfor åbenbart ikke antages til realitetsbehandling⁴⁷.

89. De af UEFA anførte argumenter mod dommen i sagen UEFA mod Kommissionen er desuden åbenbart ikke egnede til at anfægte Rettens vurdering, som er i overensstemmelse med Domstolens praksis vedrørende begrundelsespligten.

47 — Dom af 12.9.2006, sag C-131/03 P, Reynolds Tobacco m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 7795, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis.

90. Det følger af retspraksis, at den i artikel 296, stk. 2, TEUF påkrævede begrundelse skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne beslutning, og således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret⁴⁸.

91. På baggrund af de argumenter, der er anført i punkt 14-27 i dette forslag til afgørelse vedrørende den begrænsede karakter af den kontrol, som Kommissionen fører med medlemsstaternes beslutninger om udarbejdelsen af de nationale lister, kan Retten ikke erstatte Kommissionen i denne henseende. Graden af dens kontrol skal følgelig ligeledes være begrænset.

92. For så vidt angår begrundelsen for dommen i sagen UEFA mod Kommissionen vedrørende konkurrenceretten i nævnte doms præmis 71-73 har Retten klart redegjort for grundene til, at begrundelsen for afgørelse 2007/730, som i øvrigt og i modsætning til, hvad UEFA har anført, indeholder en henvisning til foreneligheden med konkurrenceretten, var tilstrækkelig og gav UEFA mulighed for dels at forstå de betragtninger, Kommissionen havde lagt til grund, dels at give Retten mulighed for at udøve sin prøvelsesret⁴⁹.

93. Med hensyn til begrundelsen for dommen i sagen UEFA mod Kommissionen vedrørende fri udveksling af tjenesteydelser bemærkes, at i nævnte doms præmis 70 har Retten faktisk fastslået, at i forhold til begrundelsen i afgørelse 2007/730 kunne UEFA »vurdere, om der foreligger omstændigheder, som kan [...] påvise at det er uforholdsmæssigt [...] at opføre samtlige kampe i denne turnering på listen«. I den forbindelse er det tilstrækkeligt at konstatere, at denne passage skal sammenholdes med samme doms præmis 62, hvori Retten korrekt har nævnt Domstolens praksis vedrørende begrundelsespligtens omfang, hvilken retspraksis tilsigter at give de berørte parter kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning. Påstanden om, at Retten havde pålagt UEFA en forpligtelse til at undersøge forholdsmæssigheden, er således fejlagtig og skal forkastes.

94. Med hensyn til den utilstrækkelige begrundelse vedrørende indgrebet i ejendomsretten bemærker jeg, at Retten ikke alene – for let efter min mening – har anerkendt, at UEFA's ejendomsret er berørt af afgørelse 2007/730, men ligeledes har vurderet foreneligheden af en sådan restriktion med de EU-retlige principper i besvarelsen af det i første instans fremførte sjette anbringende. På baggrund af den besvarelse, som jeg foreslår af UEFA's fjerde appelanbringende, er en undersøgelse af dette klagepunkt unødvendig.

95. Henset til de foregående betragtninger kan det femte anbringende ikke tiltrædes.

V – Appellerne i sagerne C-204/11 P og C-205/11 P

96. Til støtte for sin appel i sag C-204/11 P har FIFA påberåbt sig tre anbringender. Til støtte for sin appel i sag C-205/11 P har FIFA påberåbt sig fire anbringender. Jeg bemærker, at FIFA's argumenter i disse to appeller er sammenfaldende, og at de fremførte kritikpunkter for en stor del er meget lig hinanden. Til trods for de vanskeligheder, der er forbundet med en samlet analyse af de klagepunkter, der er fremført mod Rettens to særskilte domme, vil jeg derfor undersøge påstandene i sagerne C-204/11 P og C-205/11 P samtidig.

48 — Dom af 20.1.2011, sag C-90/09 P, General Química m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1, præmis 59 og den deri nævnte retspraksis.

49 — Jeg bemærker ligeledes, at UEFA's henvisning til nævnte doms præmis 71 er ukorrekt, da Retten dér kun nævner 20. betragtning til afgørelse 2007/730 uden at begrunde de pågældende foranstaltningers forenelighed med konkurrenceretten.

A – Det første anbringende i sag C-204/11 P og det første anbringende i sag C-205/11 P

97. Med hensyn til dels dommen i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-385/07) vedrørende afgørelse 2007/479 om de af Kongeriget Belgien vedtagne foranstaltninger, dels dommen i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-68/08) vedrørende afgørelse 2007/730 om de af Det Forenede Kongerige vedtagne foranstaltninger, har FIFA anført, at begrundelsen for de nævnte domme er selvmodsigende, inkonsistent og utilstrækkelig med hensyn til spørgsmålet, om verdensmesterskabet skal anses for at være en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse. Ved en række konstateringer har Retten for det første fremført en inkonsekvent argumentation med hensyn til, efter dens opfattelse, verdensmesterskabets reelle karakter. Endvidere synes Retten at indtage inkonsekvente og modsatrettede standpunkter, dels ved at hævde verdensmesterskabets karakter af én samlet begivenhed, dels ved at gøre gældende, at specifikke elementer kan påvise, at dette ikke er tilfældet.

98. Ifølge FIFA havde Retten, idet den har fastslået, at medlemsstaterne ikke behøver at fremkomme med særlige grunde for at optage hele verdensmesterskabet på deres liste, forhindret Kommissionen i at foretage en intens kontrol og en grundig undersøgelse af de anmeldte foranstaltningers forenelighed med EU-retten som påkrævet i Rettens dom i sagen Infront WM mod Kommissionen⁵⁰.

99. Rettens begrundelse i dommene i sagerne FIFA mod Kommissionen (sagerne T-3685/07 og T-68/08) svarede i øvrigt til ulovlig omvendt bevisbyrde. Endelig havde Retten ved at angive grunde, som ikke var anført i afgørelse 2007/479 og 2007/730, overskredet grænserne for retslig prøvelse.

100. Indledningsvis skal det bemærkes, at FIFA med disse anbringender sammenblander problematikken vedrørende omfanget af Kommissionens kontrol af de nationale lister i medfør af artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret og omfanget af den retslige prøvelse heraf med problematikken vedrørende kategoriseringen af verdensmesterskabet som én samlet begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse i en medlemsstat.

101. Hvad angår det første aspekt påpeger jeg, at af de grunde, der vedrører omfanget af Kommissionens beføjelse i henhold til artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret, jf. punkt 14-25 i dette forslag til afgørelse, må FIFA's kritikpunkter anses for ubegrundede.

102. Hvad angår det andet aspekt må det konstateres, at FIFA ved sin argumentation om verdensmesterskabernes manglende karakter af samlet enhed og den interesse, som kampene i denne turnering vækker, anmoder Domstolen om at prøve Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder. Bedømmelsen af de faktiske omstændigheder udgør imidlertid ikke, medmindre der er tale om en urigtig gengivelse af de for Retten fremlagte beviser, et retsspørgsmål, der er undergivet Domstolens prøvelsesret⁵¹. Disse argumenter kan derfor ikke antages til realitetsbehandling.

103. Under alle omstændigheder skal klagepunktet vedrørende de påståede selvmodsigende begrundelser, illustreret ved forskellige citater fra dommene i sagerne FIFA mod Kommissionen (sagerne T-385/07 og T-68/08) og isoleret fra deres kontekst, fastslås at være irrelevant, eftersom dommene i tilstrækkelig grad angiver grundene til, at Retten fandt, at Kommissionen korrekt har levet op til sin kontrolpligt i henhold til artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret.

104. Henset til det foregående skal det første anbringende i sag C-204/11 P og det første anbringende i sag C-205/11 P forkastes, idet de delvist er ubegrundede og delvist ikke kan antages til realitetsbehandling.

50 — Rettens dom af 15.12.2005, sag T-33/01, Sml. II, s. 5897.

51 — Dommen i sagen Alliance One International og Standard Commercial Tobacco mod Kommissionen, præmis 85 og den deri nævnte retspraksis.

B – Det andet anbringende i sag C-204/11 P og det tredje anbringende i sag C-205/11 P

105. Med det andet anbringende i sag C-204/11 P og det tredje anbringende i sag C-205/11 P har FIFA gjort gældende, at Retten fejlagtigt har fastslået, at Kommissionen havde fremlagt tilstrækkelige beviser for den og i tilstrækkelig grad havde begrundet sine konstateringer, hvorefter verdensmesterskaberne i deres helhed korrekt blev anset for en begivenhed af væsentlig samfundsmæssig interesse. For det første havde Retten herved ikke undersøgt FIFA's argument om typen og tidspunktet for de oplysninger, som Kommissionen skulle have taget hensyn til ved udfærdigelsen af afgørelse 2007/479 og 2007/730. For det andet havde Retten støttet sig på begrundelser, som ikke er indeholdt i afgørelserne. For det tredje har FIFA påpeget, at Retten havde begået en retlig fejl ved at afslå at indrømme nogen som helst betydning til praksis i andre medlemsstater, der ikke har optaget verdensmesterskabets »non prime«-kampe på de nationale lister.

106. For det fjerde havde Retten begået fejl i forbindelse med fortolkningen af de kriterier, på grundlag af hvilke verdensmesterskabets væsentlige samfundsmæssige interesse blev fastslået.

107. Ifølge FIFA var det med urette, at Retten havde godkendt Kommissionens konstatering af, at verdensmesterskabet som en helhed opfylder kriteriet om den særlige almene interesse i Belgien og i Det Forenede Kongerige, og at den fandt, at Kommissionen havde begrundet denne konstatering tilstrækkeligt og korrekt. Hvad endvidere angår det andet kriterium, der er nævnt i 16. betragtning til afgørelse 2007/479 og i 18. betragtning til afgørelse 2007/730, havde Retten fremført en begrundelse, der ikke var anført af Kommissionen, til støtte for dens opfattelse, hvorefter verdensmesterskabet i sin helhed altid er blevet transmitteret på gratis tv. Endelig havde Retten begået en fejl ved at godkende Kommissionens konstatering af, at kravet om kriteriet vedrørende et højt seertal ved verdensmesterskabets »non prime«-kampe var opfyldt, idet den fastslog, at Kommissionen havde begrundet sin konklusion tilstrækkeligt.

108. Hvad for det første angår klagepunktet om manglende begrundelse skal det bemærkes, at manglende angivelse af karakteren af de oplysninger, der er grundlag for vedtagelsen af afgørelse 2007/479, blev kritiseret af FIFA i forbindelse med dens sjette anbringende i første instans i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-385/07) vedrørende manglende begrundelse af den anfægtede afgørelse. I dommen i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-385/07) har Retten ganske vist ikke specifikt besvaret spørgsmålet om de oplysninger, som Kommissionen havde lagt til grund. Det var den imidlertid heller ikke forpligtet til, idet den har redegjort for sin begrundelse i tilstrækkelig grad og har baseret sig på argumentationen i nævnte doms præmis 68-74 med henblik på at give et udtømmende svar på det fremførte anbringende. Dette første klagepunkt er således ubegrundet.

109. Med hensyn til dommen i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-68/08) har FIFA i forbindelse med det første anbringende i første instans gjort gældende, at ved vedtagelsen af afgørelse 2007/730 skulle Kommissionen have taget hensyn til alle omstændighederne, såsom navnlig seertallene for verdensmesterskabet i 1998-2002 og i 2006, samt indholdet af udvekslingen af skrivelser mellem Kommissionen og Det Forenede Kongeriges myndigheder i perioden august 2006 til februar 2007. Jeg bemærker i denne forbindelse, at efter at have undersøgt spørgsmålet om begrundelse af afgørelse 2007/730 i præmis 67-72 i dommen i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-68/08) i lyset af den korrekte fortolkning af artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret, har Retten besvaret disse påstande i dommens præmis 74 og 75. Den har i den forbindelse med rette draget de retlige konsekvenser af konstateringen af, at begrundelsen for afgørelse 2007/730 er tilstrækkelig og fastslået, at Kommissionen derfor ikke kan kritiseres for ikke at have medtaget flere forhold, herunder dem, der ikke forelå på tidspunktet for udarbejdelsen af den nationale liste. Dette klagepunkt må således anses for ubegrundet.

110. For så vidt angår det andet klagepunkt skal det bemærkes, at efter med rette at have fortolket 18. betragtning til direktiv 97/36 i præmis 71 i dommen i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-385/07) har Retten på baggrund af retspraksis vedrørende begrundelsespligten redegjort tilstrækkeligt for de argumenter, på grundlag af hvilke FIFA skulle være i stand til at identificere den begrundelse, som lå til grund for, at Kommissionen havde valgt at godkende optagelsen af alle verdensmesterskabskampene på Kongeriget Belgiens nationale liste. Hermed har Retten korrekt levet op til sin pligt til retsprøvelse og begrundelse. Ligeledes med hensyn til fortolkningen af 18. betragtning til direktiv 97/36 har Retten levet op til sin pligt til retsprøvelse og begrundelse i præmis 69-72 i dommen i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-68/08). Dette klagepunkt må således anses for ubegrundet.

111. For så vidt angår det tredje klagepunkt skal det dels bemærkes, at som i første instans, i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-385/07), har FIFA ikke rejst problematikken vedrørende sammenligneligheden af medlemsstaternes praksis med henblik på analysen af lovligheden af de afgørelser, der er vedtaget i henhold til artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret, på en underbygget måde og indpasset i et præcist klagepunkt, og kan ikke med føje gøre gældende, at Retten har begået en fejl i denne henseende. Jeg påpeger endvidere, at i præmis 133 i dommen i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-68/08) har Retten fuldt ud besvaret FIFA's argument om Kommissionens manglende hensyntagen til, at andre medlemsstater hovedsagelig har opført »prime«-verdensmesterskabskampe på deres liste. I overensstemmelse med det store råderum, der er tildelt medlemsstaterne ved udarbejdelsen af de nationale lister, skal argumenterne om foreneligheden af andre medlemsstaters praksis forkastes. Dette klagepunkt savner således grundlag.

112. Med hensyn til det fjerde klagepunkt, der vedrører Rettens fortolkning af kriteriet om den særlige almene interesse for medlemsstatens befolkning, problematikken vedrørende tv-transmission samt analysen af kriteriet vedrørende de mange seere, der er interesseret i »non prime«-kampene, skal det bemærkes, at FIFA med sit anbringende har kritiseret den del af begrundelsen for de appellerede domme, som jeg finder, at Retten har redegjort fuldstændigt for. Retten har med henblik på at forkaste anbringendet om tilsidesættelse af artikel 3a, stk. 1, i direktiv 89/552 som ændret baseret sig på den argumentation, der principalt er anført i præmis 94-100 og 117-119 i dommen i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-385/07), og på argumentationen i præmis 112-118 i dommen i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-68/08). FIFA's nævnte klagepunkter må følgelig forkastes som irrelevante og kan under alle omstændigheder ikke antages til realitetsbehandling, idet de vedrører faktiske omstændigheder, der er undersøgt af Retten, og hvis urigtige gengivelse ikke er blevet påvist af FIFA.

113. Henset til det ovenstående skal det andet anbringende i sag C-204/11 P og det tredje anbringende i sag C-205/11 P forkastes, idet de er delvist ubegrundede, delvist ikke kan antages til realitetsbehandling og delvist er irrelevante.

C – Det tredje anbringendes første og andet led i sag C-204/11 P og det fjerde anbringendes første og tredje led i sag C-205/11 P

114. Med det tredje anbringendes første led i sag C-204/11 P og det fjerde anbringendes første led i sag C-205/11 P har FIFA for det første kritiseret Retten for at have begået en fejl i forbindelse med undersøgelsen af, om begrænsningerne for den frie udveksling af tjenesteydelser og for etableringsretten, som fremgår af de berørte nationale foranstaltninger, var forholdsmæssige. FIFA har gjort gældende, at det påhviler Kommissionen og ikke Retten at undersøge disse begrænsninger.

115. Dernæst har Retten begået en fejl ved at konkludere, at målet bestående i at sikre offentligheden bred adgang til tv-begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse og retten til information begrundede de begrænsninger, som afgørelse 2007/479 og 2007/730 indebar. En bred adgang for offentligheden var ikke det samme som ubegrænset adgang. Kommissionen kunne i øvrigt ikke

foretage en begrænset efterprøvelse af de anmeldte foranstaltningers forenelighed med EU-retten. Retten skulle have fastslået, at Kommissionen var forpligtet til at foretage en »intens« efterprøvelse og en »dybtgående undersøgelse« i overensstemmelse med kravet i den nævnte dom i sagen Infront WM mod Kommissionen.

116. Endelig havde Retten med urette fastslået, at Kommissionen havde begrundet sin konklusion vedrørende forholdsmæssigheden af begrænsningerne for den frie udveksling af tjenesteydelser tilstrækkeligt.

117. Med det tredje anbringendes andet led i sag C-204/11 P og det fjerde anbringendes andet led i sag C-205/11 P har FIFA anført, at Retten skulle have konkluderet, at Kommissionen, ved ikke at tage hensyn til begrænsningerne af ejendomsretten, som afgørelse 2007/479 og 2007/730 indebar, havde tilsidesat artikel 3a, stk. 2, i direktiv 89/552 som ændret og traktaten. Endvidere havde Retten begået en fejl ved at fastslå, at begrænsningerne af FIFA's ejendomsret var forholdsmæssige med henblik på at nå det forfulgte mål.

118. Endelig har FIFA med det fjerde anbringendes tredje led i sag C-205/11 P kritiseret Retten for at have begået retlige fejl i forbindelse med analysen af konkurrencereglerne. Retten havde dels begået en fejl ved at finde, at Kommissionen ikke var forpligtet til at foretage en mere dybtgående analyse end den gennemførte. FIFA har endvidere kritiseret Retten for at have fastslået, at de af Det Forenede Kongerige anmeldte foranstaltninger ikke har indrømmet BBC og ITV særlige rettigheder som omhandlet i artikel 106, stk. 1, TEUF. Denne konstatering bygger på rent formelle og teoretiske betragtninger.

119. Jeg bemærker for det første, at størstedelen af påstandene i de foreliggende klagepunkter må forkastes som ubegrundede ud fra betragtningerne vedrørende fortolkningen af artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret, som der er redegjort for i punkt 14-25 i dette forslag til afgørelse.

120. I dommene i sagerne FIFA mod Kommissionen (sagerne T-385/07 og T-68/08) har Retten nemlig anvendt artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret korrekt, idet den har fastslået, at medlemsstaterne har et stort råderum ved udarbejdelsen af de nationale lister, således at omfanget af den kontrol, der påhviler Kommissionen i henhold til artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret, er af begrænset karakter. Retten har i tilstrækkelig grad draget de retlige konsekvenser af denne konstatering, navnlig i præmis 52, 73-74 og 114-115 i dommen i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-358/07), samt i præmis 48, 71-76 og 112 i dommen i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-68/08).

121. Henset til argumenterne i punkt 26 og 27 i dette forslag til afgørelse vedrørende den begrænsede kontrol, som Retten udøver af Kommissionens afgørelser i henhold til artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret, kan Retten ikke erstatte Kommissionen i denne henseende. Graden af dens kontrol skal derfor ligeledes være begrænset.

122. For det andet medgiver jeg med hensyn til Kommissionens undersøgelse af de nationale listers forholdsmæssighed, at begrundelsen for afgørelse 2007/730 og 2007/479 umiddelbart synes overfladisk i denne henseende. I lyset af punkt 28-32 i dette forslag til afgørelse må Kommissionens rolle, idet EU-lovgiver allerede har foretaget vægtningen af de interesser, der kan være tale om, med henblik på anvendelsen af proportionalitetsprincippet i forhold til afvigelser fra de grundlæggende frihedsrettigheder forstås som sekundær og nødvendigvis begrænset ud fra kontrollens begrænsede omfang i henhold til artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret.

123. Mere generelt finder jeg, at begrundelserne for afgørelserne i henhold til artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret skal fortolkes som en helhed, for at det ikke skal føre til en opdeling af sådanne retsakter i forhold til hver enkelt af de begivenheder, som en berørt medlemsstat anser for at være af samfundsmæssig interesse. Kommissionen kan således med rette modificere sin bedømmelse og variere intensiteten af begrundelserne i forhold til de berørte begivenheder. F.eks. kan begrundelsen

for de i 18. betragtning til direktiv 97/36 nævnte begivenheder have en kortfattet karakter uden risiko for en automatisk tilgang og under overholdelse af princippet om god forvaltningsskik. For så vidt angår andre punktuelle begivenheder kan Kommissionen fremføre flere forhold under overholdelse af de grænser, der er fastlagt i direktiv 89/552 som ændret. Endelig skal begrundelsen for Kommissionens afgørelse i dens helhed være tilstrækkelig til, at Retten er i stand til at udøve sin retslige prøvelse, som ligeledes skal være begrænset.

124. Henset til ovenstående har Retten med føje stadfæstet gyldigheden dels af afgørelse 2007/479 i præmis 117-119 i dommen i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-385/07), dels af afgørelse 2007/730 i præmis 160-164 i dommen i sagen FIFA og Kommissionen (sag T-68/08).

125. Hvad for det tredje angår krænkelsen af ejendomsretten foreslår jeg ud fra betragtningerne i punkt 33-44 i dette forslag til afgørelse om ejendomsretten at forkaste dette klagepunkt som ubegrundet.

126. Hvad endelig angår det fjerde anbringendes tredje led i sag C-205/11 P er det tilstrækkeligt at konstatere, at ud fra Kommissionens råderum i henhold til artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret har Retten med føje i præmis 173 i dommen i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-68/08) fastslået, at Kommissionen ikke var forpligtet til at foretage en mere dybtgående analyse end den gennemførte. For det andet har Retten ved en uindskrænket bedømmelse af de faktiske omstændigheder i lyset af direktiv 89/552 som ændret kunnet fastslå, at problematikken vedrørende tildeling af særlige rettigheder ikke var relevant i den foreliggende sag.

127. Henset til det foregående foreslår jeg at forkaste det tredje anbringendes første og andet led i sag C-204/11 P og det fjerde anbringendes første og andet led i sag C-205/11 P, idet de er ubegrundede.

D – Det andet anbringende i sag C-205/11 P

128. Med dette anbringende har FIFA gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl ved at godkende Kommissionens konstatering, hvorefter opførelsen af »non prime«-kampe i verdensmesterskabet på Det Forenede Kongeriges nationale liste var sket efter en klar og gennemskuelig procedure. FIFA har navnlig, i modsætning til hvad Retten har fastslået, hævdet, at den omstændighed, at visse myndigheder eller rådgivende organer inden for rammerne af deres beføjelser havde foreslået Det Forenede Kongeriges kultur-, medie- og sportsminister kun at opføre »prime«-kampene på denne liste, medførte en forpligtelse for Kommissionen til at forklare, hvorfor ministeren ikke havde begået en fejl ved at indtage et andet standpunkt. FIFA har tilføjet, at Retten med urette har fastslået, at Kommissionen havde ret til at tage hensyn til omstændigheder, der lå efter datoen for udfærdigelsen af den anmeldte nationale liste.

129. Jeg konstaterer, at argumentationen om tilsidesættelse af betingelserne om klarhed og gennemskuelighed i forbindelse med proceduren for udarbejdelse af Det Forenede Kongeriges nationale liste blev fremført af FIFA inden for rammerne af det andet anbringende i første instans. Som svar på påstandene vedrørende Kommissionens påståede skønsmæssige fejl har Retten, efter i præmis 84-89 i dommen i sagen FIFA mod Kommissionen (sag T-68/08) at have foretaget en korrekt fortolkning af artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret, med føje forkastet FIFA's påstande i den nævnte doms præmis 96. Jeg påpeger i den forbindelse, at artikel 3a i direktiv 89/552 som ændret ikke indeholder nogen bestemmelse om obligatorisk høring, hvis overholdelse skulle påhvile de nationale myndigheder eller eventuelt Kommissionen. De sidstnævnte er således ikke bundet af de udtalelser, der fremsættes under udarbejdelsen af den nationale liste og er ikke forpligtet til at give et individuelt svar på kommentarer, der forelægges dem. Dette klagepunkt er derfor ubegrundet.

VI – Forslag til afgørelse

130. Jeg foreslår herefter Domstolen at træffe følgende afgørelse:

- »1) Appellen i sag C-201/11 P forkastes. I henhold til artikel 138 i Den Europæiske Unions Domstols procesreglement pålægges UEFA ud over at bære sine egne omkostninger at betale de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger i forbindelse med den foreliggende appelsag.
- 2) Appellen i sag C-204/11 P forkastes. I henhold til artikel 138 i Domstolens procesreglement pålægges FIFA ud over at bære sine egne omkostninger at betale de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger i forbindelse med den foreliggende appelsag.
- 3) Appellen i sag C-205/11 P forkastes. I henhold til artikel 138 i Domstolens procesreglement pålægges FIFA ud over at bære sine egne omkostninger at betale de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger i forbindelse med den foreliggende appelsag.
- 4) I henhold til artikel 140 i Domstolens procesreglement bærer Det Forenede Kongerige og Nordirland samt Kongeriget Belgien hver deres egne omkostninger.«